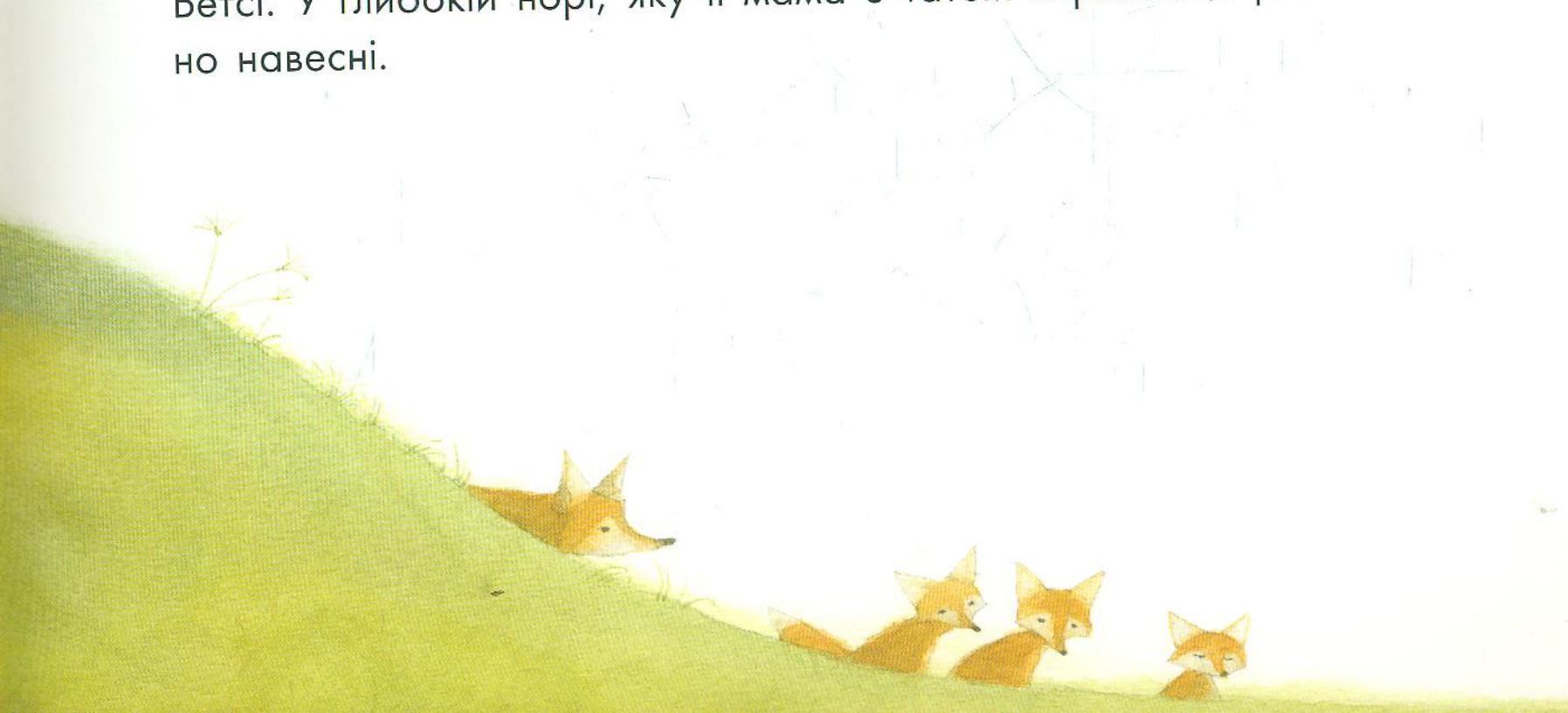
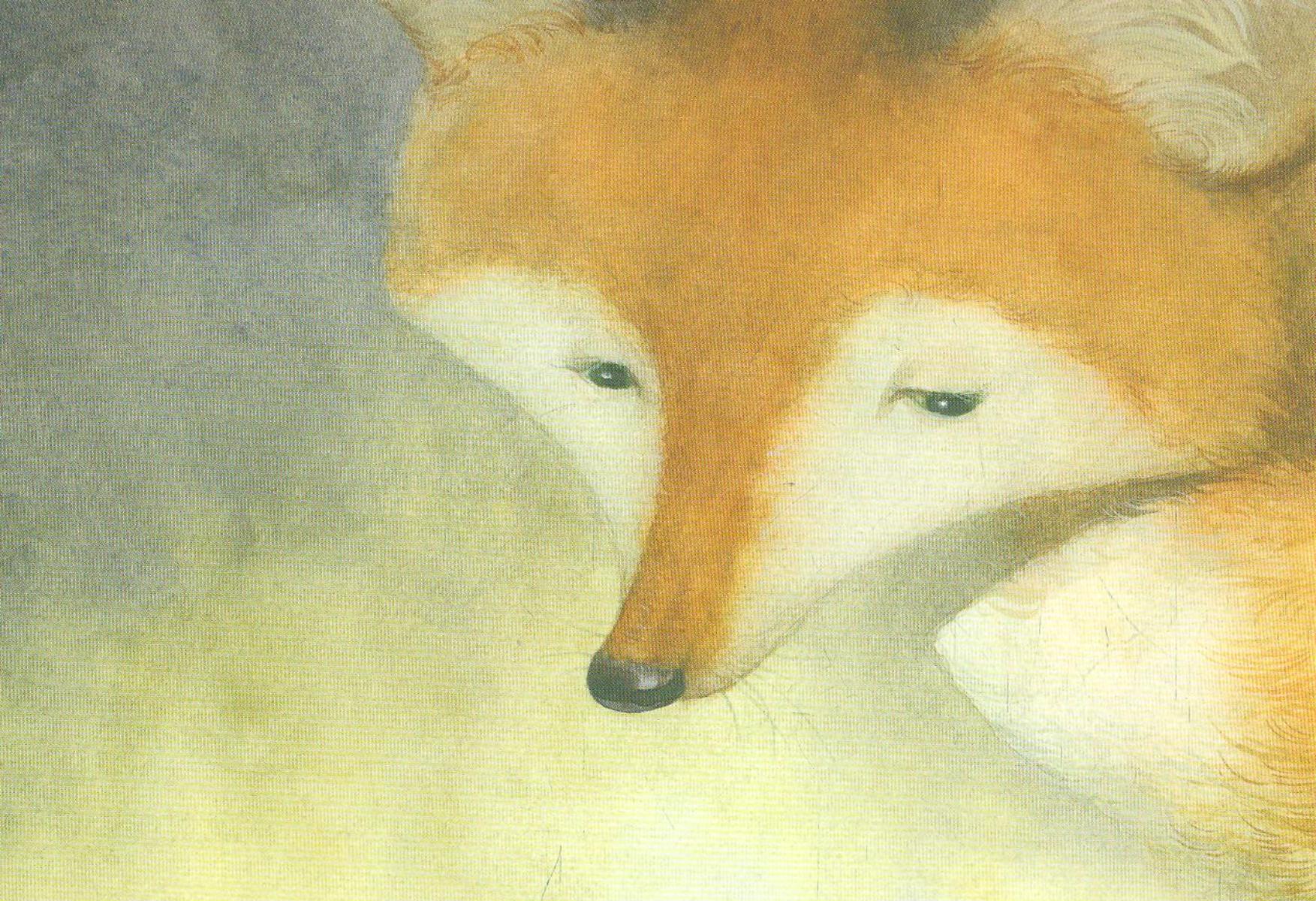

Kоли увійдеш до лісу і довго-довго брестимеш звивистою стежиною, раз у раз розсувуючи густі нетрі, то неодмінно потрапиш у непролазні лісові хащі. Тут сонечко ледь проглядає крізь крони вікових дерев. Тихо навколо. Лише чути, як стукотить дятел десь на високій сосні — тук-тук, та хрускотять гілки під важкими ведмежими кроками — хрум-хрум.

Тут, біля великого яру, і живе маленька лисичка на ім'я Бетсі. У глибокій норі, яку її мама з татом вирили ще рано навесні.

Ось яка вона, Бетсі. У неї яскрава помаранчева шубка, чорні блискучі очі-намистинки і пухнастий хвіст із білою китичкою на кінці. Хвостик у Бетсі відразу показує, який у неї зараз настрій. І чомусь він рідко буває завзято піднесеним.

— Якими ж дорослими стали наші лисенята, — одного разу гордо сказала мама-лисиця татові-лису, спостерігаючи за тим, як граються їхні малюки.— Вони такі спритні та кмітливі! І, знаєш, у кожного з них свій характер.

— Так,— погодився тато-лис,— це я теж помітив.

Він нещодавно повернувся з полювання і тепер відповідав біля входу в нору.

— Он те лисеня, з чорними вушками, веселе, ніколи не сумує, а це, з білою міткою на хвості,— маленький забіяка, весь час намагається побитися з іншими.

— А крихітка Бетсі постійно у слізах, просто халепа з нею,— зітхнула мама-лисиця.

